

Sygn. akt VI Ka 270/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 r.

sprawy **P. M.**

obwinionego z art. 97 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 marca 2014 r. sygn. akt II W 1560/13

uchyla zaskarżony wyrok wobec obwinionego P. M. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VIKa 270/14

UZASADNIENIE

P. M. obwiniony był o to, że:

w dniu 30 marca 2013 r. o godz. 15:33 w S., na ul. (...) znajdując się na drodze publicznej, kierując pojazdem marki V. (...), nr rej. (...), zbliżając się do oznaczonego znakami pionowymi i poziomymi przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pieszym znajdującym się na przejściu, tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IIW 1560/13:

I. uznał obwinionego P. M. za winnego tego, że w dniu 30 marca 2013 r. o godz. 15:33 w S. na ul. (...), tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności przejeżdżając przez oznakowane przejście dla pieszych w ten sposób, że nie obserwował należyście drogi przed sobą, wskutek czego zmusił znajdujące się na tym przejściu co najmniej trzy nieustalone osoby do zatrzymania się i przepuszczenia prowadzonego przez niego pojazdu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 (sześciuset) złotych,

II. na podstawie art. 29 § 1, § 2 i § 3 k.w. w zw. z art. 86 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego P. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) miesięcy zobowiązując obwinionego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów,

III. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł

tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 60 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego, który zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, że obwiniony swoim działaniem wypełnił znamiona wykroczenia opisanego w treści art. 86 § 1 kw, który to błąd spowodowany jest przez obrazę przepisów postępowania, tj. obrazę art. 8 kpw w zw. z 5 § 2 kpk, wyrażającą się rozstrzygnięciem przez Sąd I instancji nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego podczas gdy zgodnie z treścią art. 5 § 2 kpk stosowanym w zw. z art. 8 kpw wątpliwości te winny zostać rozstrzygnięte na korzyść obwinionego,

2. alternatywnie na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mającą wpływ na treść wyroku obrazę prawa materialnego, polegającą na niewłaściwym zastosowaniu jako podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, art. 86 § 1 kw podczas gdy, nawet przy ewentualnym uznaniu winy obwinionego, jako podstawa rozstrzygnięcia winien mieć zastosowanie art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przy czym błąd powyższy spowodowany był bezpodstawnym uznaniem, że czyn obwinionego stanowić mógł zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, o którym mowa w art. 86 § 1 kw.

3. nadto, na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił, obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku:

1) art. 82 § 2 punkt 1 kpw, poprzez brak spójności opisu czynu przypisanego obwinionemu w wyroku, a jego opisem w pisemnym uzasadnieniu tego wyroku,

2) art. 70 § 5 kpw w zw. z art. 366 § 1 kpk przejawiającą się przez zaniechanie przez Przewodniczącą wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a konkretnie – oddalenie wniosków dowodowych obwinionego i jego obrońcy, na podstawie których wykazane miały zostać istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności w niniejszej sprawie,

3) art. 399 kpk w zw. z art. 81 kpw w zw. z art. 4 kpw, polegającą na uprzedzeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu pod nieobecność stron na rozprawie, co skutkowało niedopuszczalnym pozbawieniem obwinionego prawa do obrony.

Alternatywnie, gdyby powyższa argumentacja nie przekonała Sądu II instancji,

na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej kary tj. kary grzywny w wysokości aż 600 (sześćset złotych) oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 miesięcy, w sytuacji gdy w związku z nieprawidłowym niezastosowaniem art. 97 kw nie ma możliwości orzeczenia w/w środka karnego, a w przypadku uznania, że czyn obwinionego wypełnił jednak znamiona wykroczenie z art. 86 kw, nie ma potrzeby stosowania aż tak dolegliwej dla obwinionego i jego rodziny sankcji.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 1 kpk obrońca obwinionego wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu,

- a w przypadku uznania winy obwinionego – o zmianę kwalifikacji prawnej poprzez zastosowanie art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym i wymierzenie grzywny oraz odstąpienie od stosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów,

- lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Trafny był zarzut apelacji obrazy art. 399 kpk w zw. z art. 81 kpw zw. z art. 4 kpk. Zwrócić należy uwagę Sądowi Rejonowemu, iż przez kpw recypowane zostały wszystkie normy prawne zawarte w art. 399 kpk a nie tylko norma zawarta w art. 399 § 1 kpk. Normy zawarte w tym przepisie pełnią rolę ochronną oskarżonego (obwinionego) w zakresie jego prawa do obrony. Stanowi o tym wprost norma zawarta w § 2 art. 399 kpk. Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 06.03.2014 roku zamknął przewód sądowy i odroczył publikację wyroku na dzień 13.03.2014 roku. Na publikację wyroku strony nie stawiały się i miały prawo przypuszczać, że wobec zamknięcia przewodu sądowego poprzedzonego zresztą oddaleniem szeregu wniosków dowodowych obrony publikacja wyroku nastąpi. Tymczasem Sąd Rejonowy wznowił przewód sądowy i uprzedził o możliwości „zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego obwinionemu czynu na art. 86 § 1 kw”, po czym mimo nieobecności stron zamknął przewód sądowy i wydał wyrok. Zwrócić uwagę należy Sądowi I instancji, że skazując obwinionego za czyn z art. 86 § 1 kw wprowadził jednocześnie do opisu czynu zarzucanego szereg zmian uzupełniając ten opis o nowe znamiona innego wykroczenia niż zarzucane. Takie działanie Sądu naruszało w sposób znaczący prawo do obrony obwinionego i wręcz obronę tę mu uniemożliwiało. W efekcie prowadzić musiało to do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W tej sytuacji rozpoznanie pozostałych zarzutów apelacji było przedwczesne. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w niezbędnym dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych zakresie mając na uwadze treść art. 442 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

AP